

Sygn. akt: WZ 11/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Buliński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Jan Bogdan Rychlicki

Protokolant : Ewa Śliwa

przy udziale prokuratora Naczelnej Prokuratury Wojskowej płk. Jarosława Ciepłowskiego, po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w dniu 23 września 2014 r. zażalenia adw. K. P. - pełnomocnika wnioskodawcy J. O. - na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 1 kwietnia 2014 r. (... 40/13) w przedmiocie unieważnienia orzeczenia

p o s t a n o w i ł:

- 1. utrzymać zaskarżone postanowienie w mocy,**
- 2. kosztami postępowania odwoławczego obciążyć Skarb Państwa,**
- 3. na mocy art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 16 maja 1982 r.- Prawo o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2003 r., Nr 97, poz. 887) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. P. Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 147,60 zł (słownie: sto czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy), w tym podatek VAT - tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu J. O.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 1 kwietnia 2014 r. Wojskowy Sąd Okręgowy w W. nie uwzględnił wniosku ppor. rez. J. O. o uznanie za nieważne postanowienia Sądu W. Okręgu Wojskowego w W. z dnia 5 września 1984 r., sygn. akt. ... 263/83, i innych orzeczeń zapadłych w tej sprawie.

Od powyższego postanowienia zażalenie złożył pełnomocnik wnioskodawcy, zarzucając orzeczeniu na podst. art. 438 pkt. 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i wnosząc o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uznanie orzeczenia Sądu W. Okręgu Wojskowego w W. z dnia 5 września 1984 r., sygn. akt. ... 263/83, i innych orzeczeń zapadłych w tej sprawie za nieważne, ewentualnie o uchylenie go i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wojskowemu Sądowi Okręgowemu w W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 1 ust. 1 i 2 ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. Nr 34, poz. 149 ze zm.), warunkiem uznania zapadłego orzeczenia za nieważne jest stwierdzenie, iż czyn, w związku z którym toczyło się postępowanie karne, stanowił przejaw działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego lub został popełniony w celu uniknięcia w stosunku do siebie bądź innej osoby represji za taką działalność albo też samo orzeczenie wydano z powodu takiej działalności.

Należy przyznać rację Wojskowemu Sądowi Okręgowemu, iż materiał zgromadzony w postępowaniu dowodowym – zarówno w aktach sprawy, toczącej się przed Sądem W. Okręgu Wojskowego, o sygnaturze ... 263/83, a zakończonej postanowieniem z dnia 5 września 1984 r. o umorzeniu postępowania karnego, na podstawie art. 4 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 2 ustawy o amnestii z dnia 21 lipca 1984 r. (Dz.U. nr 36, poz. 192), jak i w treści składanych przez wnioskodawcę pism – nie dostarcza informacji wystarczających do uznania, że czyn, za który wnioskodawca został pociągnięty do odpowiedzialności karnej, miał jakikolwiek związek z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Fakt, iż wnioskodawca zasilał szeregi NSZZ „Solidarność” nie stanowi dostatecznej

podstawy do uznania każdej z podejmowanych przez niego aktywności za przejaw dążeń „niepodległościowych”, podobnie nie może przesądzać o represyjnym charakterze każdego toczącego się przeciwko niemu postępowania karnego. Ze zgromadzonych dowodów, w tym z wyjaśnień podejrzanego przyznającego się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wynika jednoznacznie, że po ukończeniu Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Łączności w Z. w 1975 r. wyniósł on do domu dokumenty niejawne (tajne i poufne) i przechowywał je do 1 marca 1983 r., nikomu ich nie okazywał ani też sam z nich nie korzystał. Samo zaś umorzenie postępowania karnego na podstawie amnestii z 21 lipca 1981 r., za czyn do którego popełnienia wnioskodawca się przyznał i niezastosowanie w tej sprawie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, przeczy, by to orzeczenie było formą represji za działalność wnioskodawcy w NSZZ „Solidarność”. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.